

Resebrev Nr 49

17-25 februari 1988

KODAIKANAL, INDIEN

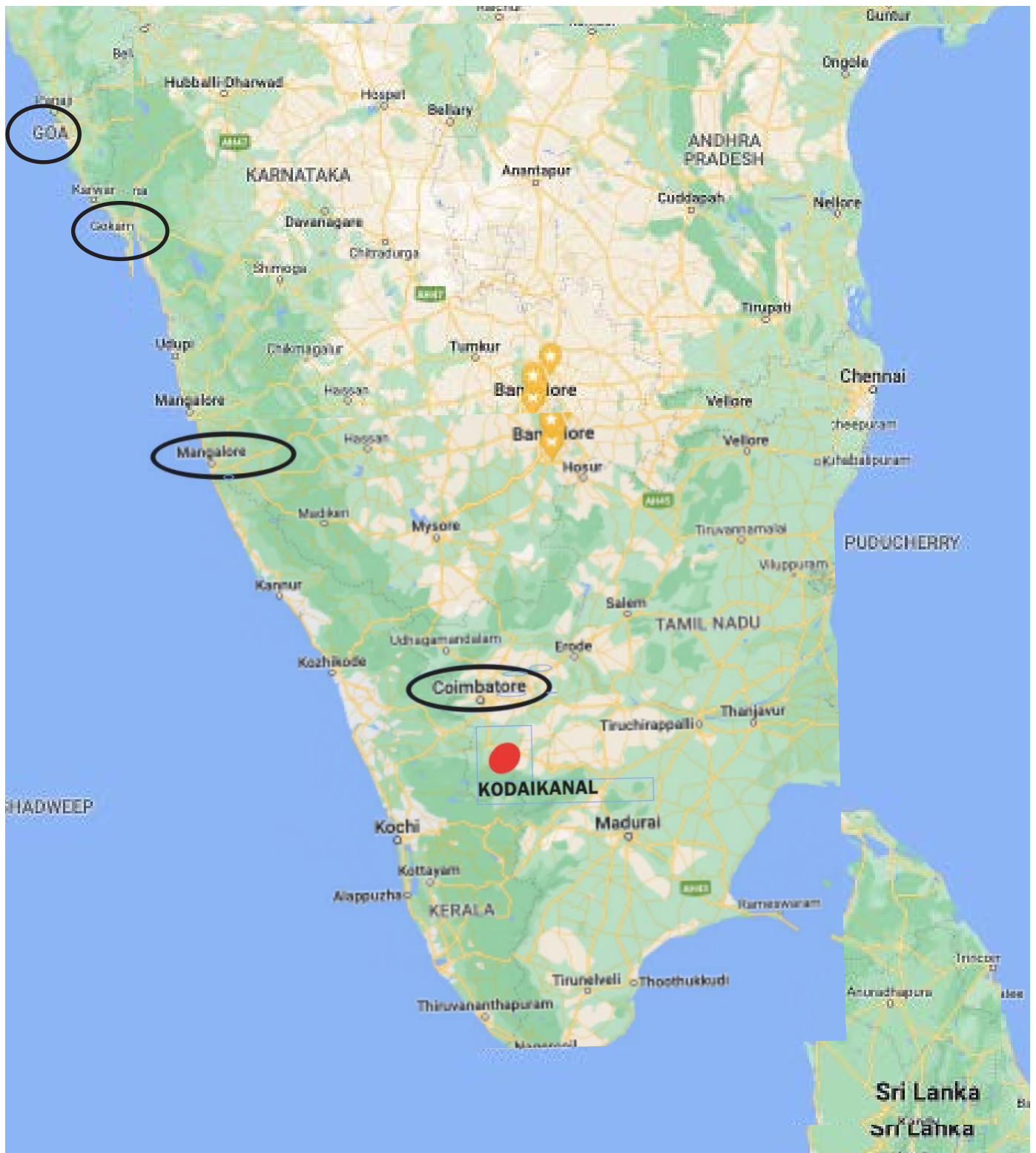
En av många utfärder i Indien under familjens långvistelse i Kolkata 16 oktober 1988 – 14 mars 1989. Med tåg först till Chennai och vidare med tåg och buss genom Tamil Nadu till den sköna hill station Kodaikanal. Vid den tiden ännu en idyllisk ej överexploaterad plats högt ovan slättlandet. Vi hyrde ett av svenska kyrkans sommarhus (Kullsveden) byggt i början av 1900-talet. Med behagligt klimat på 2400 meters höjd och en natur inte helt olik Sverige kallade vi Kodai för "Lilla Sverige". Det var mitt andra besök i Kodai (se även resebrev nr 10), men första med hela familjen. I början av 2000-talets sålde Svenska Kyrkan tyvärr den fullständigt enastående svenska sommarhuskolonin. Allt nu rivet. Idyllen finns inte mer.



Svenskt kulturarv i Indien borta för alltid

Svenska kyrkan sålde i början av 2000-talet den sagolikt vackra egendomen med kulturhistoriskt intressanta och värdefulla hus i Kodaikanal. Idag återstår ingenting av detta. Marken såld till privata indiska exploatörer som inhägnat hela området, rivit svensk-husen och de nya ägarna förbjuder med hjälp av vakter utomstående tillträde till området. En skandal!

En fantastiskt fin dokumentation av Swedish Settlement i Kodaikanal återfinns i "*Årskronika från Kodi. Glimtar från missionärliv i Indien 1903-1996*", en bok fylld med berättelser och underbara bilder, sammanställd av **Gunborg Blomstrand** 2009. Den återfinns på: <https://docplayer.se/48630676-Arskronika-fran-kodi-glimtar-fran-missionarsliv-i-indien.html>



KODAIKANAL

17 februari 1989

Kullsveden, Borgen, Gustavsberg, Fridhem, Fridagården...

I en osannolikt svensk miljö njuter vi här vi här i Kodaikanal en skön semester i svenskt försommar-klimat. Vi bor i Villa Kullsveden ett av de 14 präktiga stenhus som sedan 1920-talet fungerat som sommarhus för svenska missionärer i Indien.

Jag och barnen sitter på vår gårdsplan i solen, framför oss har vi en barrskogsklädd sluttning, närmast huset några planterade päronträd. De andra husen syns inte härifrån, de ligger alla väl placerade i skogen och längs bergssluttningarna inom det område som utgörs av Swedish Settlement och ägs av Svenska Kyrkan.

Vårt hus heter också Kullsveden och de andra husen har likartade namn som Borgen, Gustavsberg, Fridhem och Fridagården. Kullsveden är inrett som ett äldre svenskt sommarhus med kök, skafferier, vedbod, vardagsrum, fyra sovrum och tre toaletter. Möblerna är från 1920-talet och framåt. Mat lagar vi själva, råvarorna får vi köpa nere i Kodaikanal, tre kilometer härifrån.

Vidunderlig utsikt

På framsidan av huset har vi en veranda och får från den en vidunderligt skön utsikt, en vacker dalgång ner mot en sjö. Det enda som avviker från Sverige i detta "Lilla Sverige" som vi kallat platsen för, är aporna i träden som nyss nallade en påse chips som Bubu glömt ute.

Två svenska familjer bor ännu permanent här, men båda far hem till Sverige i vår och sen blir det tomt. Ingen vet vad som kommer att hända med den här idyllen utan någon på plats att sköta uthyrningen – som är ganska omfattande. Förrre biskopen **Carl Gustaf Diehl** och hans dotter **Anita Diehl** – som var min lärare i religionskunskap på Katedralskolan i Lund – kommer exempelvis hit i helgen.

Till 1984 fanns det för övrigt också en svensk skola i Kodai. Dess lokaler och internatsbyggnad har övertagits av Internationella skolan.





Ficktjuv stal våra pass i Calcutta

Kom hit i onsdags den 15:e med buss från Kodaikanal Road, ja först med nattåg från Calcutta och efter övernattnig på hotell i Chennai fortsatte vi med tåg till Kodaikanal Road.

Någon vecka innan denna resa råkade jag ut för en ficktjuv just när jag köpt våra tågbiljetter och jag promenerade från bokningskontoret (för tåg söderut) vid Esplanade till Indian Coffeehouse vid College Street. Tjuven tog biljetterna som jag hade i min axelväska, men än värre också våra svenska pass.

Jag gjorde polisanmälan, och tågbiljetter fick vi koplör av utan problem. Men beträffande pass måste vi skaffa svenska nöd-pass och få visumen förnyade. Det gick dock lättare att fixa än vad jag befarat. Ty det fanns vid den tiden en honorärkonsul för Sverige i Calcutta med rätt att utfärda nödpass. Konsuln var tllika direktör för Svenska Fläktfabriken i Calcutta.

Tillls några år tidigare var direktören/konsuln en av ytterst få svenskar permanent bo-satta i staden. Han hade dock flyttat hem till Sverige och ersatts av en bengalisk direktör som också tog över konsuls-jobbet. Och nu slumpade sig så att Bubus sväger **Shibhashish Nag** vid den här tiden jobbade som revisor just vid Svenska Fläkt. Därigenom kunde han hjälpa oss med allt.

När passen var klara fick jag gå till indiska utlänningsmyndighetens – Foreigners Registration Office – lokalkontor för att få nya visumstämplor. Mycket byråkratiskt och omständligt som vanligt, men det löste sig. Klart dagen innan avfärd söderut.

18 februari 1989, om kvällen

Som en tidig svensk sommarmorgon

Barnen har somnat med tredubbla filter inför den kyliga natten. Bubu äter lite av den goda middagen vi åt tidigare ikväll ute på verandan med levande ljus på bordet. Härligt getkött vi köpte i basaren och med ris till.

Vi har haft en jättefin dag. Åt vår frukost också ute på verandan strax efter klockan 7. Så likt Svanesund en tidig sommarmorgon. Alldeles tyst, bara något avlägset motorljud. Och dessutom den spektakulära utsikten mot sjön och bergen.

På förmiddagen promenerade vi till stan. Först upp genom skogen förbi alla svensk-

husen. Miljön påminner om Vassbotten. På högsta höjden fanns ett friluftskapell och ett stort Kristus-kors. Passerade Borgen, där vår Calcuttakompis **Lisbeth Dutt** tidigare bott.

Just nu bodde en pensionerad botanikprofessor vid namn **Fagerlind** från Stockholm i Borgen. Vi stannade och pratade med honom. Vi tog oss där-efter nerför bergsslutningen på små grusvägar och genom en stor päronodling ner till sjön, och följde sedan en vacker väg längs sjöstranden förbi fina sommarvillor i engelsk stil. För sedan med en liten roddbåt som fungerade som färja över en vik av sjön.



Popfestival på fotbollsplanen

Kom så till Kodaikanals hjärta, strandpromenaden framför Carltons lyxhotell. Båtklubben hyr ut trambåtar och roddbåtar, och mängder av små butiker som säljer souvenirer, dricka, kokosnötter, majscolvar etc. Rader av turistbussar från hela södra Indien stod parkerade längs gatan.

Bakom Carltons på slutningen upp mot basaren, på Internationella skolans fotbollsplan pågick en popfestival med hårdrockare och jazzgrupper från hela Indien. Vi stannade vid en glass- och snacksbar driven av en tamil repatrierad från Sri Lanka. Åt små pizzor och drack jättegott sydindiskt kaffe, avslutade med jättegott glass.



Redan första dagen lärde vi känna en av de två kvarvarande missionärsfamiljerna som ännu en tid bor här permanent – nämligen **Torulf Holmberg** och hans amerikanska hustru **Barbara** samt fyra barn.

Jag är själv god vän med en av Torulfs bröder, **Bo Holmberg**, professor i arabiska vid Lunds universitet. Under vår vistelse i Kodai umgicks vi flitigt, var hemma hos dem på Fridagården på kaferep, och Mattias lekte med deras söner **Carl** och **Jan**.

Makalös vy med brant stup

På eftermiddagen fick vi följa med Torulf – som undervisar på Internationella skolan och är delaktig i ett kyrkligt biståndsprojekt med skolbyggen i Tamil Nadu – och Barbara på en jättefin sightseeingtur med deras Ambassador-bil. Vi for till en utsiktspunkt uppe vid golfbanan, med en makalös vy.

Hela berget, 2400 meter högt brant stupande neråt mot den vidsträckta tamilska slätten. Att se allt på en gång är en annorlunda upplevelse än uppe i Himalaya. Allt är så klart större och högre där, men man får aldrig få se slätt och berg samtidigt. Märkligt att se slättlandet så nära och veta att dagstemperaturen där nere är 15 grader högre än här – 35 respektive 21 grader

Vi hade med oss kaffekorg och fikade på ett annat fantastiskt ställe där vägen löpte invid en djungelklädd bergsslutning.



Underbart vara här och inte i Malmö

Det blev en fin vecka i Lilla Sverige. Mattias, Marie och Daniel trivdes, vi njöt våra tidiga frukostar och goda middagar på verandan, och vi gjorde sköna vandringar i skogen bort till tyska kyrkan från 1906.

Sista dagarna lärde vi också känna **Karin Månsson** och hennes familj, den andra kvarvarande missionärsfamiljen. Karin Månsson var dessutom ansvarig för uthyrningen av husen. Hyran vi betalade för huset var skrattretande låg – 110 rupees per dygn.

Lustigt att tänka på att jag nu skulle ha jobbat med att redigera lokalnotiser på Arbetet i Malmö om vi inte haft förmånen att vara föräldralediga.

Vi far härifrån på torsdag förmodligen. Då ska vi dela en taxi med en av Torulfs bröder och dennes fru som ska komma på besök hit i nästa vecka. Taxi till Coimbatore och därifrån tåg till Mangalore vid kusten och buss till tempelstaden Gokarn där vi ska hälsa på danska vännen **Stig Toft Madsen** och hans fru **Kate**.

Mer om den resan plus fortsättningen till Goa och Bombay och resan hem till Calcutta, se Resebrev 65.

LARS EKLUND











Binny Road, Madras 600 002, India.
 Telephone: 860123
 Telex: 041-8486 CH IN ; 041-8197 CH IN
 Cable: CONNEMARA
 Facsimile: 044-860193

18.2.89
 Kullsoeden
 Kodaikanal

Dear Sir,

I am writing to you regarding the... (The text is mirrored bleed-through from the reverse side of the page and is largely illegible due to the handwriting and bleed-through.)

